

Zori

Crina Lazăr

Zori

E târziu, dragul meu!
Deschide ochii,
ia-mă de mână,
hai sa dezvelim seninul
de ceața neagră a nopții
și să îngenunchem amândoi
în același colț de albastru.

E timpul să mulțumim
secundelor că au lovit
fără milă
și din toate unghiurile
în depărtarea dintre noi,
până am devenit, din doi,
o sferă de liniște.

Când poveștile toate
încep să înfrunzească,
a noastră tace.
Mugurii ei cresc spre înăuntru
până când verdea
nu va mai putea îndura
dorul de soare.

Orice efervescentă
e flancată de liniște
ca viața de moarte,
bucuria de tristețe
și pământul de ape.
Hai să fim lumină
întunericului nostru!